

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 721

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

27 juliol 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

El neo-paganisme

L'enemic més fort del sentit cristià de la vida el constitueix, en aquest moment històric, el corrent neo-pagà que sembla haver-se apoderat de la societat actual i que propugna per fer recular de segles la civilització occidental, sortosament buidada en el motllo del Cristianisme. Tot sovint, dient això, esguardem els països de fora i contemplem l'estrall que en els seus costums, hàbits i maneres socials produeix la resurrecció del sentit pagà de la vida, sense pensar que entre nosaltres tot propugna així mateix per a allunyar els esperits de Crist i enquadrar-los altre cop en una concepció materialista del viure.

Alemanya sembla portar les coses, per aquest camí cap a un sentit de violència i d'esclavatge de l'home. El sentit de llibertat fa molt temps que allí es troba combatut, i es vol que el ciutadà no passi d'ésser un soldat de l'exèrcit nazi, sense més iniciativa, ni llibertat, ni sentit espiritual de la vida que els de l'home paganitzat i esclau de l'Estat. D'ací la persecució que contra els catòlics s'ha desfermat, fins el punt d'haver d'obligar la Santa Seu a protestar-ne, ja que els catòlics representen el sentit de dignitat individual i de llibertat de la consciència ciutadana.

Itàlia serva més les aparences de ciutadania; però també l'individu ha perdut el seu albir davant la llei i la consciència col·lectiva — i molts cops fins la individual en les seves manifestacions exteriors — i no es vol que representi altra cosa que un membre d'un gran cos dominat per una sola voluntat davant la qual cal abaixar el cap, callar i caure de genolls a terra. L'omnipotència de l'Estat apareix novament, com en plena Roma pagana, i l'individu-home, redimit per Déu, és un afegitó sacrificat constantment al primer, Moloc insaciable de vides i d'hisendes ciutadanes.

Tot això gràcies a Déu, ens espanta encara a nosaltres, homes hispànics. Ens fa l'efecte que ací no serien possibles semblants estats de fet i de dret, i fins contraïem la boca amb rictus de riulla quan veïem els germànics saltant damunt les fogueres enceses a honor dels déus del Walhalla, que nosaltres no coneixiem ja més que a través de la producció wagneriana. Però, ¿qui ens diu que el paganisme no vagi apareixent també entre nosaltres? Tot allò que afebleix la flama de l'esperit tendeix al paganisme. Únicament la fortalesa de l'ànima redimida per Crist és l'enemiga estrènuia del retorn pagà; però ¿com es pot mantenir ferma i robusta aquella concepció espiritual de la vida si l'afeblim constantment amb el culte de la carn i amb el triomf de la matèria?

Veient, per exemple, les nostres platges farcides de carn humana, els experiments nudistes, els costums lliures i fins obscens manta vegada; ¿qui no pensarà que en la nostra societat triomfa la carn, la matèria, i, com a conseqüència, s'afebleix l'esperit, pas primer i més decidit cap al paganisme? I si l'esperit cristià va morint en els costums i en els hàbits de la nostra societat ¿qui pos considerar il·lògic que de la nostra societat se n'apoderi l'Estat omnipotent, l'Estat-Moloc de vides i d'hisendes, si ja contra ell no tenim força ferma i decidida per a oposar-li? Si l'esperit es anorreat per la matèria, ¿quina força individual oposarem a les continuades invasions de l'Estat, cada dia més abassegador dels drets de l'individu, de la família i de totes les llibertats individuals i socials?

El culte a Wotan i a la força material ens esgarrija. Però l'única defensa contra ell l'hem de trobar en la força de l'esperit. I si aquest l'occim amb el culte de la carn, ¿en què parará la nostra llibertat i en què la nostra dignitat ciutadana?

Els enemics de la reforma constitucional

PER GASTON GERARD

La sola presentació del projecte de reforma constitucional a les Corts, llegit pel cap del Govern amb tota solemnitat davant d'elles, ha desfermat els enemics d'aquesta reforma, com és natural que succeís.

Entre aquests enemics hi ha, ja ni caldria dir-ho, els homes de tots els partits d'esquerra. Aquests havien arribat a fer una Constitució al seu gust, i encara que la majoria dels espanyols en protestessin, ells es trobaven bé amb un text legal persecutori dels catòlics i amb una llei fonamental que autoritza fins a expropiar sense indemnització la propietat de qualsevol ciutadà. És a dir, tot aquell deslligament de mans que necessiten aquesta gent per a perseguir els seus enemics, l'havien portat al text constitucional.

Del primer dia, doncs, calia comptar amb l'enemiga d'aquests elements, i no ha estranyat ningú que el fet solemne de llegir el projecte de reforma a les Corts hagi resultat un estímul per a augmentar la cridòria dels esquerrans i fins els hagi fet arribar a renegar dels seus principis democràtics tot dient que ells no permetran que la Constitució es modifiqui... encara que el sufragi determinés el contrari.

* * *

No són, però, aquests enemics de la reforma els que ens han de preocupar majorment, car, en emprendre-la, ja comptàvem amb ells.

Els enemics més ofensius per a nosaltres, catòlics, són els que es troben al nostre costat i que pertanyen a sectors que per res del món no es deixarien treure la seva denominació de catòlics i d'amics d'aquella justícia que no es troba pas al text constitucional.

Aquests enemics són també nombrosos i tenen a favor seu un argument: el de la por al trasbals que pot portar en l'opinió pública una reforma constitucional, és a dir, la por a un nou període constituent de la història d'Espanya, temible com tots els períodes constituents.

Acostumen a argumentar així, com ho fa un cor-

responsal a Madrid d'un diari de to conservador de Barcelona: "Hauria convingut a la societat espanyola l'eliminació de tots els problemes que separen els seus components i una integració sobre problemes que unissin. Es fa el contrari. S'elimina el que uneix i hom tira oli al foc que separa. S'escolleix àdhuc el que separa més, o sigui: el plantejament dels problemes religiosos i intel·lectuals que des de la més alta antiguitat han separat els homes, els han pertorbat i enfosquit. L'any 1935 — dèiem l'any passat — serà un any de processos, un any perdut en la liquidació de la revolució d'octubre. L'any 1936 — afegirem ara — serà un any de lluites i de separacions vehements. Veurem discutir l'existència de Déu a totes les ciutats i viles del país." I així per aquest to va seguint el corresponsal.

¿No causa una fonda pena veure com es tracta entre tots els problemes nacionals d'eliminar el problema religiós amb l'excusa que s'ha de procurar la convivència entre els ciutadans? Tots els altres problemes separen la gent en cledes i partits; és únicament el problema religiós el que no es vol discutir... però, entenem-ho bé, discutir un cop l'esquerra se l'ha pensat resoldre — i així ho ha traduït a la llei — a la seva manera injusta i sectària.

* * *

El procés ha estat sempre el mateix en aquesta qüestió; s'han donat passos d'avenç segons l'ideari de l'esquerra; s'ha passat un període en què els homes de dreta han hagut d'acceptar la realitat així constituïda pels esquerrans; i quan s'ha tractat de rectificar-la per haver-se cregut que es presentava un moment favorable per a desfer torts i rectificar sectarismes, llavors han aparegut els conservadors a ultrança (conservadors de situacions materials i d'interessos de la mateixa categoria) i han dit: ¿com és que ara, homes de dreta, voleu produir una pertorbació semblant?; ¿és que no veieu que cal una convivència, que hi ha problemes comercials, industrials, econòmics i culturals a resoldre primordialment?

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

¿És que penseu ressuscitar altre cop la qüestió religiosa, eminentment pertorbadora?

I a aquests esperits els cal recordar el cas de Mèxic. Allí feia més de deu anys que tenien aprovada una Constitució sectària i persecutòria, que no s'aplicava. Es deia als catòlics que ja tenien garantia amb la no aplicació del text fonamental. Però un dia arribaren les esquerres extremes al Poder, vingué Calles amb els seus homes, i s'aplicà la Constitució. I de seguida s'emprà contra els catòlics un argument consistent a dir: "són rebels perquè es neguen al compliment de la llei, i com a rebels a la llei, cal perseguir-los". Heus ací el pecat d'haver acceptat al seu dia una Constitució persecutòria — com la nostra del 1931 — i no haver-ne procurat la revisió en cap dels períodes manys desfavorables que per les dretes d'aquell país s'havien presentat abans del govern Calles.

* * *

En conseqüència, nosaltres no admetem com a justa ni equitativa la Constitució present. Cal revisar-la, i des del primer moment els partits de dreta es declararen revisionistes. I avui tenim els partits de la C.E.D.A., agrari, conservador, republicà, reformista, Lliga Catalana, etc., que han de propug-

nar per aquella revisió que un dia declararen ésser programa del seu partit.

¿Que llavors cregueren fer una declaració merament superficial, sense esperar que algun dia es tornés decisiva, alguns d'aquells partits? Ho sentim per ells; però ara, cal complir el promès als lectors. I, si no, aquests ja saben el camí de la sanció deguda a agrupaments que es diuen de dreta i no volen mostrar-se tals quan arriba l'ocasió veritable, com la present.

Nosaltres som els primers a plànyer-nos del fet que calgui procedir sovint a rectificacions constitucionals en el nostre país. Però això tenia un remei: el d'haver estructurat, quan era hora, una Constitució justa, en la qual s'haguessin trobat defensats tots els drets, sense esperit persecutori, especialment en els problemes espirituals, molt més apassionants que els altres.

Com que això no es va fer, ara no en tenim prou amb el fet que molts preceptes constitucionals no s'apliquin; un dia poden aplicar-se — i ¿qui dubta que s'aplicaran? — i llavors ens trobaríem en una situació encara més deprimida que l'actual.

Per tant, cal aprofitar aquests moments... encara que ens consti pertorbacions i sacrificis, a nosaltres més que a ningú.

El catòlic

ha de viure integralment com a catòlic. No es poden dissociar la vida individual i la vida social en un catòlic. L'individu deu ésser catòlic; i la seva vida familiar, social i política ho han d'ésser igualment.

Aprofiteu les vacances per a fer excursions en autocar a

PARÍS-BRUSSEL·LES. 1.er d'agost. - Ptes. 590
LURDES - VALL D'ARAN. 12-16 d'agost.
Ptes. 175.
PIRENEUS - CANTABRIC. 20-27 d'agost.
Ptes. 290.
COSTA BRAVA. 15-19 d'agost. - Ptes. 145
SELVA NEGRA-RIN-BRUSSEL·LES-PARIS
26 d'agost - 8 setembre. - Ptes. 680.

Viatges & Turisme Esplai

Fontanella, 12, primer - Telèfon 16565
Pelayo, 18 (Magatzems Alemanys) - Tel. 16100

CAPITALS D'EUROPA. 24 d'agost - 19 setembre. - Ptes. 1.250.

TIROL - VIENA - BUDAPEST. 27 d'agost.

LLACS NORD D'ITALIA. 27 d'agost - 15 de setembre. - Ptes. 980.

CASTELLS DEL LOIRE. 9 de setembre.

**EXCURSIONS DIARIES A
PALMA DE MALLORCA**

Don Josep Martínez i González

La tarda del dia de Sant Pere els carrers de Masnou veieren interrompre la festa major de la vila per un llarg i consirós seguici fúnebre. Era l'enterrament d'un dels homes que més havien treballat per la causa de Déu en la població riallera que feia vint anys era la seva. Era aquell comboi per a dur a l'església i al cementiri el nostre caríssim i admirat amic Don Josep Martínez, que si fos lícit emprar un terme modern per a una tasca antiga anomenaríem *animador* de l'acció catòlica al Masnou, que, havent arribat foraster feia anys, ja pare de nombrosa família, i tenint a Barcelona el seu treball, morí amb la investidura de tres presidències d'alt compromís, expressives d'altres tantes tasques i eficàcies, de la Junta d'Obra Parroquial, de la Lliga de Perseverança, i de la Junta Parroquial d'Acció Catòlica. Aquests llocs d'honor, de sacrifici i fins de vegades de combat i dolor, no els havia pas escalat amb el pes de la influència o de l'almoina, sinó essent home de modestíssima fortuna, i senzill empleat desprovist de recursos econòmics, o sigui mercès tan sols al seu esforç personal, al seu zel cristià i al seu esperit apostòlic infatigable. Don Josep Martínez era un home d'acció catòlica exemplar i la seva vida formaria un llibre de pàgines edificants sense taca. L'antiga divisa "*sans peur et sans reproche*" s'aplicava a aquella ànima cavalleresca sense ombra. Era un tipus acabadíssim de cavaller cristià, i més d'una vegada m'havia fet pensar en el protagonista d'una obra escènica francesa contemporània, el coronel De Servir, qui duia retratada en les nobilíssimes faccions i en la mirada profunda, serena, lleial i dolorosa, les virtuts del valor, l'abnegació, la consagració i com allí diuen *le dévouement*, la immolació de tota la persona a algun gran i noble servei, que troba l'heroisme en el seu propi renunciament i explica aquella dedicació d'Alfred de Vigny a la "servitud i grandesa militars".

El cavaller és un fruit de la civilització cristiana. La professió cavalleresca s'exerceix en la contenció de la força que sap retenir-se, sacrificar-se i no esmerçar-se sinó pel bé i per la defensa d'altíssims objectes. Però hi ha també els cavallers de l'acció i de la intel·ligència, la vida dels quals és un renunciament, un sacrifici, i una concentració sublim de totes les facultats i totes les energies a la causa santíssima que han jurat defensar. L'honor d'aquests homes s'arriba a identificar amb l'honor de Déu. L'enterrament del senyor Martínez, en el qual, fet no gaire vulgar, la unanimitat dels concurrents desgranaven un rosari de records i de lloances, donà lloc a esmentar les brillants actuacions últimes de l'exem-

plar cristià; una d'heroica i fins dolorosa, en pro de l'Escola Catòlica, per a establir-la al Masnou contra oposicions sectàries i sornegueres, i una altra, coronada de glòria, que en certa manera podríem anomenar pòstuma; em refereixo al restabliment de la Processó de Corpus. Després d'alguns anys de no fer-se, i vençudes amb el zel de D. Josep Martínez no poques dificultats, sortí el dijous triomfal amb esplendor com mai el seguici victoriós que féu recórrer els carrers de la vila en festa al Senyor Sagramentat. Nostre Senyor passà entre ciris i músiques per davant de la casa on el seu apòstol s'hagué de retre un dia abans, vençut per la fatiga i la malaltia. D'aquella cambra ja no en va sortir en vida, però morí com un gran almirall amb tots els honors de la victòria.

El nom de D. Josep Martínez està inscrit amb els més honrosos records en els llibres de l'entitat marítima a la qual donà una vida de lleialtat abnegada. Empleat de confiança a la Companyia Transatlàntica, amb quaranta-vuit anys de servei, fou d'aquells en qui el lema cristià de servir s'identifica amb la consciència professional. Havia desempenyat tota sa vida càrrecs de prova a Barcelona i a Madrid, deixant sempre l'estela de l'escrúpol, la probitat, la intel·ligència i la gratitud dels superiors, seguint sempre la lliçó pràctica d'aquella epístola de Sant Pere. És de remarcar que el seu primer cap jeràrquic, malgrat estar impedit, es féu portar i gairebé materialment hissar fins a la cambra del malalt, per a donar a aquest el consol de la seva presència. La malaltia i la mort de D. Josep Martínez han estat ocasió de posar en evidència les amistats entranyables que l'exquisit cavaller de tracte afectuós i delicat, tracte d'autèntica aristocràcia cristiana, s'havia guanyat conquerint amb el seu contacte afectuós els cors i les simpaties.

Era pare de família nombrosa, i això dona encara més valor a les seves virtuts. Fou visitat llargament pel dolor i la seva llar de patriarca fou posada a prova amb el ferre roent de dilatades i cruels malalties. Sofertes les contradiccions i practicats els sacrificis amb paciència exemplar, el fruit tots el tastàvem en acostar-nos a aquell baró acabat, fos en el gresol del dolor cristià, i decorat amb les gràcies del dolor: silenci, humilitat, paciència, serenitat suauíssima.

Potser els nostres ulls van ésser els últims de veure el rostre serè de l'amic en repòs, just en tancar-se per a sempre el taüt, en aquell cementiri-jardí, en una hora de sol i amb la gràcia del mar que feia presentar la Sobirana glòria de la llum que mai no s'apaga, premi al gran servidor de Crist, que acaba amb

lloança i gratitud de tothom l'edificant carrera. Gravades em queden les faccions nobles d'aquell *miles Christi* la faç del qual era segellada amb la serenitat del lluitador que té ben afanyat el repòs pacífic. "Si ell no és al cel, ¿qui hi anirà?", pronunciava, autoritzada sanció, el seu Jerarca, el seu Rector. En presència d'ell les seves darreres paraules de moribund clarivident foren d'entranyable adhesió i amor a l'Església. Un concurrent digué: "Devia tenir defectes, perquè tots els homes som imperfectes i tots en tenim, però els devia tenir molt amagats, perquè jo no li'n coneixia."

Estimava i llegia CATALUNYA SOCIAL, i era un dels nostres més considerats amics personals. La seva freqüent troballa en els trens de Marina era una ocasió, sempre gratíssima, de conversa edificant i afec-

tuosa. La seva educació era distingida i refinada, i la seva caritat de cor no sofria murmuracions; en greus ocasions de provatura, el seu silenci arribà a l'heroisme. Era d'or, sense màcula.

A la seva senyora vídua, als seus nombrosos fills, donem el condol més sincer, i ens el donem a nosaltres mateixos, perquè perdem a la terra un amic estimadíssim, una de les persones més addictes espiritualment i més compenetrades amb les nostres tasques. Era sempre oportú i just, i no mancava el seu encoratjament, que acceptàvem com una benedicció. El buit que ens deixa l'omplirà la certesa de retrobar-lo, pels mèrits d'Aquell a qui servim, en els jardins eternals de la pàtria de Déu, pàtria immortal de l'amistat cristiana.

R.

La neutralitat no existeix en l'ordre de l'esperit. El catòlic que cerca posicions neutrals en els problemes espirituals es troba a un dit de l'apostasia.

El regnat social de Crist és l'afirmació contundent contra el laïcisme. I l'Església, precisament per a combatre aquest laïcisme, ha establert la festa de Crist-Rei, que és una festa plena de significat teològic i filosòfico-social.

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per A. GRIERA

Aquesta obra apareixerà en volums d'un 300 pàgines; l'obra farà uns deu volums, i es publicarà a raó de quatre volums per any. El preu de cada volum serà d'un 30 pessetes

El primer volum consta de 342 pàgines, i comprèn els mots *A-Azoics*. Acaba de publicar-se i s'ha posat a la venda al preu de

30 pessetes

Edicions de Catalunya Social

Pi, 12 - BARCELONA

Carnet de propaganda

CATALUNYA SOCIAL és una Revista que hauria d'ésser llegida a cada casa. Hi ha encara moltes famílies catòliques de Catalunya que n'ignoren l'existència. Demanem a cada subscriptor que faci un esforç per fer conèixer aquesta Revista.

La majoria de la clerecia de l'arxidiòcesi de Tarragona llegeix CATALUNYA SOCIAL i és la seva font d'informació sobre doctrina social catòlica i moviment catòlic. La penúria i la misèria que afligeixen bona part de la clerecia rural l'obliguen a haver de renunciar molt a desgrat seu a rebre aquesta Revista.

Demanem a tots els amics de CATALUNYA SOCIAL que ens proporcionin almoines per poder continuar la seva tramesa als sacerdots pobres que desitgen tenir-la i no poden.

Els joves catòlics i els partits polítics

Cada dia, de molts anys ençà, fem l'experiència dolorosa del jove bon catòlic, fill d'una família de gran tradició cristiana, que incorporat a un partit polític comença una trista davallada que acaba per fer-li perdre "l'esperit cristià" i li fa portar la dissensió a les organitzacions catòliques, per arribar a militar entre rabassaires. No és el cas únic el d'un ex-president d'una Federació d'estudiants catòlics que acaba per ésser advocat de rabassaires.

Aquest trist estat de coses que ha fet perdre les millors intelligències formades catòlicament per passar a ésser víctimes d'una política nefasta, que ha descristianitzat i descristianitzat Catalunya, no és pas exclusiu del nostre país. A França passa una cosa per l'estil. *La Vie Catholique* del 6 de juliol porta un interessant article de Joseph Tournesac "Les jeunes catholiques et les Lignes politiques" on es tracta el mateix tema, deixant sentir sobre el particular la veu autoritzada de l'abbé Merklen, algunes reflexions del qual volem transcriure:

"La divergència en la present discussió no és pas entre catòlics de dreta i catòlics d'esquerra, sinó entre partidaris de l'acció política i propagadors de l'acció catòlica que el sobirà pontífex Pius XI ens recomana amb tant d'ardor i perseverància.

Els catòlics es posen en greus perills quan posen en primer terme la conquesta del poder polític o la transformació del règim.

S'allunyen i allunyen de la religió catòlica els adversaris de la política llur; ells mateixos acaben d'identificar, sense raó, la causa política que defensen amb els interessos de les ànimes i de la santa Església. El coronel Roulet en articles molt interessants no para de demostrar, que es deixen dominar per una mística purament humana, per un ideal partidista i, d'una manera insensible es modifiquen en ells la vida sobrenatural i l'esperit cristià.

Això és especialment cert de la joventut que prefereix l'acció externa, sorollosa, aventurera, al treball interior, pacient, delicat, de redreçament de les intelligències i voluntats; que cerca els resultats immediats i brillants molt més que no pas les transformacions a llarga elaboració, els resultats de les quals es manifesten lentament; que es llança cap a solucions inspirades per la violència i odi a l'adversari i declara que estan faltats de dinamisme els programes massa seriosos, massa ponderats, concebuts sota del signe de la col·laboració i de l'equitat.

Hom es concilia sovint la irritació dels joves quan se'ls posa en guàrdia contra les il·lusions de la política pura. No és pot pas oblidar que la política pura con-

dueix d'una manera inconscient els seus defensors a un estat d'esperit pagà; ¿què dic pagà?, hom ho ha constatat encara recentment, a una hostilitat sorda contra l'Església i contra les seves ensenyances.

* * *

¿Què pensen del sindicalisme cristià la majoria dels joves catòlics inscrits com a membres de lligues polítiques? ¿Quina estima tenen a les organitzacions d'Acció Catòlica? Fins a quin punt les encíclics pontificals sobre l'ordre social cristià dirigeixen els llurs pensaments i orienten la llur activitat.

¿No és cosa freqüent, per desgràcia, de sentir-los dir que aquestes encíclics són coses inútils o somnis? El catolicisme social pren figura als seus ulls d'adversari polític; desitgen més aviat l'aixafada dels seus adversaris que no pas la llur conversió; el programa admirable de reconstrucció econòmica que el Papa declara d'una urgència imminent si no volem caure en l'anarquia, els deixa indiferents o els revolta. De bona gana tirarien el descrèdit i acusarien de traïdors aquells que es posen en contacte amb les masses populars i, separats de tot perjudici polític, li mostren, enfront de les teories comunistes, que la salvació de l'individu i de la societat està en l'observació del decàleg i la reconciliació dels pobles i les classes socials.

Els membres dels nostres moviments especialitzats de joventut són instruïts, i formats d'altra manera: són conscients de llurs deures, estan lligats totalment a la Santa Mare l'Església, inflamats de zel per un ideal de justícia i de caritat.

Preparen per a l'ordre social i cívic militants convençuts i segurs dels quals el país, com l'Església s'haurà de gloriar, quan, en sortir de la joventut preparats per l'Acció Catòlica hauran de representar un gran paper com a ciutadans."

La política no s'ha de confondre amb la religió. Però la religió ha d'inspirar la política i més en un país profundament cristià com el nostre.

Voler isolar ambdues manifestacions de l'esperit val tant com acceptar el laïcisme en la vida pública.

" e r e g u m i l "

F e r n a n d e z

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insostituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

Una onada de vulgaritat

PER J. CIVERA I SORMANI

Qualsevol creuria observant la gent del nostre temps que, la calor, és un fenomen modern. D'uns quants anys ençà existeix un nucli nombrós de ciutadans que no sap com fer-ho per a simplificar la seva indumentària.

Sempre hi ha hagut, naturalment, gent vulgar, però ara hi ha una revifalla de plebeisme que dona un caràcter vulgaríssim a la nostra ciutat. Serà segurament una coincidència; però ningú no pot negar que el plebeisme s'ha revifat d'ençà del predomini dels homes de l'esquerra. Hi ha gent que creu que la democràcia consisteix a presentar-se en públic en mànegues de camisa.

Aneu a l'estació a l'hora que surten els trens que condueixen els passatgers a les platges, i veureu quin espectacle més repugnant. La majoria dels joves van amb samarreta i la majoria de les noies amb vestits —diem-ne vestits— que els permeten mostrar la nuditat del pit i dels braços. Aquestes noies, no cal dir-ho, van sense mitges. Si us heu d'encabir en un d'aquests vàgons que transporten carn humana, preferiu tornar-vos-en a casa i suspendre el viatge.

No solament aquests joves que, podríem nomenar els campions de la samarreta es limiten a llur repugnant indumentària a les platges, sinó que la llueixen també en els carrers més cèntrics de la ciutat. Atureu-vos un moment a la Rambla i en veureu passar qui-sap-los. S'atreveixen molt més encara, els veureu també en alguns cinemes i a les terrasses dels cafès. Abans no hauria estat permesa l'entrada a un individu que hagués tingut la pretensió de penetrar dins d'una sala d'espectacles en mànegues de camisa. Ara les empreses són tan condescendents amb els espectadors a qui la roba fa nosa, que si segueix intensificant-se la calor en veurem amb pijama.

Aquest plebeisme ens fa molt de mal. ¿És que deu anys enrera no podíem suportar la calor vestint-nos correctament? ¿Per què, doncs, la gent esbufega tant, si la calor és tan vella com l'home? Cal, però, reconèixer que aquest plebeisme no és exclusiu de Barcelona. En altres països també ha alçat el cap i pretén imposar-se. En algunes platges de moda de França, es registren també alguns casos vergonyosos. A Biarritz, posem per cas, els turistes s'atreveixen dinar en els grans Hotels amb camisa sense mànegues, i a les terrasses es veuen alguns banyistes, asseguts entorn de les taules, amb vestit de bany.

Segurament, aquest és un costum que es va estenent, perquè els turistes que visiten la nostra ciutat es vesteixen molt malament. No creiem, però, que els anglesos que es passegen per la Rambla sense americana, s'atreveixin a passejar d'una manera an poc elegant pels carrers de Londres.

Dissortadament no hem estat mai massa polits, però ara, si no ho aturem, la nostra ciutat es convertirà en el poble més plebeu del món. Als catalans els costa molt posar-se l'smoking. Hem aconseguit ja que tothom se'l posi per assistir a les representacions d'òpera que es donen al teatre del Liceu, però no en veureu cap en les sales de concert. Per eminent que sigui l'artista i per elevats que siguin els preus, el públic assisteix al concert amb vestit de carrer. Únicament es vesteixen les senyores. No fa

molt de temps anàveu al Liceu, i veieu al costat d'una dama elegant, un senyor que portava els pantalons amb genolleres. D'això els nostres rics en deien democràcia.

En aquest aspecte havíem millorat molt. La nostra ciutat tenia ja una finor espiritual, i la gent es vestia bé; però amb el predomini dels partits d'esquerra, hi ha hagut un desbordament tan gros, que podem estar ben contents si els homes segueixen portant pantalons.

Els homes de dreta, no solament tenim el deure de combatre les doctrines falses i pertorbadores que expandeixen els elements representatius dels partits d'esquerra, sinó que hem també d'educar el poble. Aquest fa el que veu fer. Si de vegades obra malament, és perquè els demagogs el condueixen per camins extraviats.

No ens podem imaginar el mal que fan aquests homes que s'anomenen avançats perquè destrueixen tot el que fan els altres. Qualsevol mitjanista pot ocupar un lloc preeminent en els partits d'esquerra, perquè destruir és una cosa molt planera. És molt fàcil esfondrar una casa. El que costa és posar una pedra damunt de l'altra i donar unitat arquitectònica a un edifici.

Tingueu la seguretat que, si no hagués passat per la nostra terra aquesta ventada de follia, no hi hauria tanta vulgaritat ni tant de plebeisme a la nostra terra.

Si no hi hagués tant de materialisme, no hi hauria tampoc tanta vulgaritat. Segurament si ens llegeix algun home d'esquerra, creurà que exagerem. No és una exageració el que diem. La Religió ens dona una finor espiritual que no tenen els escèptics. Poseu dos homes del poble un enfront de l'altre. Escolliu un creient i un descregut. Si els feu parlar, baldament sigui de coses banals, coneixereu de seguida quin és l'un i quin és l'altre. El creient, per rústec que sigui, tindrà una finor — ens referim, naturalment, a una finor de caràcter espiritual — que mai no coneixerà l'home que no creu sinó en la matèria. Els sectaris, quan allunyen el poble dels camins que menen Déu, incapaciten l'obrer perquè adquireixi un refinament que mai no tindrà mentre segueixi dins de la cleda esquerrana. Escolteu com parlen els obrers materialitzats. No copsareu ni una paraula que reveli una elegància espiritual. No basta tenir ales; cal saber servir-se'n.

Aquesta onada, doncs, de vulgaritat que s'ha extès arreu de la nostra terra, únicament aconseguirem aturar-la espiritualitzant el poble. Únicament l'esperit pot obrar el miracle que la gent deixi d'ésser vulgar i materialista.

Si els sectaris ens prenen el poble, almenys sabessin educar-lo. No tingueu por que l'eduquin, perquè la plebs és fàcil d'enganyar. Els catòlics, ja ho hem fet remarcar altres vegades, quan tenim al nostre costat un nucli d'obres, procurem de seguida elevar el seu nivell intel·lectual, perquè puguin elegir el camí que els menarà a la veritat. En canvi, els nostres adversaris, procuren que els obrers siguin ben ignorants, perquè no s'adonin que les doctrines que defensen no tenen cap consistència.

L'Homenatge al P. Gabriel Palau, S. J.

El dia 12 del passat mes de juny es celebrà amb gran solemnitat a Buenos Aires les bodes d'or del P. Gabriel Palau, S. J., fundador de l'Acció Social Popular.

Ens plau transcriure la ressenya que en féu el diari *El Pueblo* de Buenos Aires: "Amb motiu d'aquesta data, al matí, a l'església d'El Salvador, es celebrà una missa de comunió general que fou repartida per dos sacerdots durant una mitja hora. Durant el dia, el virtuós religiós va rebre infinitat de telegrams de tota la República i de l'estranger, especialment d'Espanya, i foren moltes les personalitats polítiques i religioses que li han fet arribar les seves salutacions i les seves felicitacions. Totes les branques de l'Acció Catòlica argentina s'han sumat a l'homenatge. Li van presentar les seves salutacions personalment el nunci apostòlic, monsenyor Devoto, monsenyor De Andrea, monsenyor Vizcarra, els doctors Cullen, Lafaille, Cafferata, Celestino, Marcó, enginyer Pagés i nombroses personalitats.

El cardenal Pacelli li va trametre un telegrama afectuós amb una benedicció especial del Papa; el general de la Companyia de Jesús i el seu secretari li van adreçar sentides cartes de felicitació.

A la tarda, a dos quarts de 8, a la mateixa església d'El Salvador hi hagué una Hora Santa; les naus del temple eren plenes de fidels que repetien les oracions i els càntics sagrats.

En aquesta solemnitat hi estaven representats tots els superiors i les congregacions de Buenos Aires, presidia el Nunci de S. S. i monsenyor Andrea i assistien a l'acte nombrosos sacerdots deixebles de la Càtedra de Sociologia del P. Palau.

Monsenyor Andrea predicà un magnífic sermó glossant les paraules de l'Evangeli de Sant Mateu: "Querite primum regnum Dei et justitiam eius et haec omnia adjiciuntur vobis."

La cerimònia es va cloure amb la benedicció amb el Santíssim Sagrament donada per l'Excm. Senyor Nunci.

Per tal de fer conèixer les activitats del P. Gabriel Palau, el Doctor Miquel A. Sasot Betes acaba de publicar, en l'avinentsa d'aquest jubileu un fulletó sota aquest títol: "Un gran Amigo sincero y leal de los obreros. — Semblanza Sociológica del R. P. Gabriel Palau, S. J.". Buenos Aires, 1935, 68 p.

Transcrivim d'aquest llibret la part que fa referència a la primera època (1863-1916) del P. Palau per tal de recordar als elements joves d'Acció Social Popular, quines foren les activitats d'aquesta admirable organització fundada pel P. G. Palau.

"PRIMERA ÉPOCA

(1863-1916)

EL HOMBRE DE OBRAS SOCIALES

I

La Acción Social Popular

La principal y la más renombrada de cuantas obras se deben al celo apostólico del P. Palau, lo fué, sin duda, la Acción Social Popular, que tuvo su Oficina Central en Barcelona y ofrecía no pocos puntos de contactos en el *Volksverein* alemán.

Acabamos de citar el *Volksverein* alemán. No creemos exista en ningún documento pontificio un elogio tan completo y de valor técnico tan subido como el que os ofrece de esta obra — el *Volksverein* —, la Encíclica *Il fermo proposito*. Si esta gran institución, — de la cual dice Severino Aznar con gran acierto en uno de sus mejores libros: "No es menos acomodada a España que a otros países" —, no ha dado, los resultados que eran de esperar, a pesar del poderoso impulso de un Toniolo, débese a causas que no son de este lugar exponer y que también han hecho fracasar otros grandes organismos.

Para esta obra, así como para sus futuros planes, se preparó el P. Palau durante varios años, recurriendo para ello a los principales tratados de sociología, a las revistas científicas de mayor valor en la materia y a los *rapports* de las instituciones sociales de mayor pujanza y autoridad en Alemania, logrando bien pronto, y gracias a tan tesonero esfuerzo, una preparación y una erudición que a no tardar debían condensarse en sus magistrales publicaciones.

A este mismo fin, estuvo en frecuentes comunicaciones con sociólogos eminentes de aquel Imperio y aun pasó en él casi todo el año 1906 estudiando *de visu* el admirable funcionamiento y poderoso desarrollo del *Volksverein*, como de otras obras sociales, católicas o no, de Francia, Bélgica, Holanda, Suiza, etc., etc.

El punto de vista del P. Palau, fruto de sus prolongadas observaciones, era la *gran necesidad que había de cultura social popular* en toda España y más en Cataluña, campo predilecto de experimentación de los más audaces desórdenes sociales.

(Seguirá)

PENSIÓ CAMPI

Habitacions exteriors. Aigua corrent, Cambres de bany i dutxa. - Pensions - Servei a coberts.

Casa recomanada per als Rvds. Senyors Sacerdots, persones i famílies catòliques
Carrer Canuda, número 4, principal (junt a la Rambla)
Telèfon 22931 BARCELONA

L'església de Sant Agustí

Clixé Arxiu Mas

Aquest número ha passat per la censura

Moviment catòlic

El congrés catòlic de Txecoslovàquia. — Aquest congrés celebrat a Praga els dies darrers de juny, ha estat un gran esdeveniment en el món catòlic, no sols per la presència del Cardenal Verdier, arquebisbe de París i Legat del Papa, sinó per la girada de la política eclesiàstica d'aquest país, com declarava en un interessant discurs el ministre d'Estat txec Benes.

Més de 500.000 fidels es reuniren a la plaça de Sant Venceslau de Praga, separats per nacionalitats, a l'ombra de la gran creu de 30 metres d'alçada, i cada u dels sis grups en la seva llengua materna va dir a cor i en veu alta el "Crec en un Déu", per acabar tots junts amb el cant del "*Tantum ergo Sacramentum*" i rebre la benedicció del Santíssim donada pel Legat pontifici.

Durant els dies del congrés, cada grup nacional o lingüístic tenia les seves conferències en les quals s'insistí d'una manera singular perquè regni la justícia social.

Com és cosa sabuda, Txecoslovàquia era el país dels nacionalismes ferotges i irritats. Sota el signe de la creu, agermanats per l'Església catòlica, els nacionalistes dels colors més contraposats han signat la pau.

En el nostre país encara hi ha qui creu amb més o menys bona fe que les relacions harmòniques amb els altres pobles de la Península únicament es poden establir amb un domini d'esquerres. És un gran error. Únicament el dia que els partits regionalistes o nacionalistes i els nacionals viuran amarats de la idea cristiana, serà possible una efusió total i completa entre els diferents pobles d'Espanya.

El sentit d'efusió entre els pobles de llengua i nacionalitat diversa, com digué el Papa en el missatge adreçat al congrés, i com repetí el Cardenal Innitzer a la secció alemanya d'aquell congrés, únicament pot proporcionar-lo la Religió catòlica.

La laïcització de Turquia. — Quan l'any 1922 Mustafa Kemal Pascha va destronar el soldà Mohamed VI, Turquia esdevenia un estat democràtic i el seu dictador se'n proposava l'europeïtzació. Amb el propòsit de sanejar la civilització turca decidí establir la independència de la vida política, social i cultural de l'Islam dels lligams estrets que l'agarraven amb l'Islam. L'any 1924 seguia el destronament del Soldà la dissolució i clausura de tots els convents de l'ordre de Derwisch; al mateix any prohibia el portar el fes. L'any 1926 introduïa una reforma radical: substituïa el codi de Tansimat pel codi civil suís i, d'aquesta manera, quedava introduïda la monogàmia.

L'europeïtzació continuà. L'any 1928 s'abolí l'alfabet turc i se'l substituïa per l'alfabet llatí, cosa que haurien de fer els països que encara fan ús d'un alfabet gòtic, grec o ciriliac. Després ha anat continuant la secularització. Més de 300 mesquites han estat tancades al culte, entre elles Santa Sofia, i han estat destinades a museus. Sembla que a una semblant sort estan destinades unes 300 mesquites més.

Les ordres reformadores són més encara. Els vestits turcs són substituïts pels vestits europeus. El vestir qualsevol vestit anacrònic és castigat severament. Les ordres i congregacions religioses, que no

poden suportar aquestes ingerències, estan disposades a abandonar el país i algunes ja han adquirit cases a Atenes.

Mustafa Kemal Pascha té certament raó quan vol aproximar la Turquia a l'Europa occidental. S'equivoca, però, en creure que la cultura d'aquesta està formada per la ideologia liberal i materialista del segle XVIII; per les doctrines de la Revolució francesa i per la Ciència divinitzada del segle XIX. Canviar l'Alcorà amb un manual d'Història de la Cultura renyida amb tota la tradició occidental i cristiana no valia la pena. Els pobles que s'allunyen de l'ombra de la creu van a fons; Turquia amb la seva revolució anticristiana en farà l'experiència:

"Qui enfonsa o alça els pobles
és Déu qui els ha creat."

Exhortació del Papa Pius XI sobre la virtut i la ciència. — En l'avinentsa de rebre el Papa en audiència els seminaristes del Seminari Papal de Roma, en fer-los avinent la responsabilitat que tenien per ésser alumnes del seminari, que ha d'ésser model de seminaris on es forma la joventut per al sacerdoci, insistí sobre la idea que els seminaristes han d'excel·lir per les llurs virtuts i per llur ciència. Des de sempre la virtut i la ciència han estat els dos elements insubstituïbles de la vida de l'Església, especialment per aquells que han de rebre l'Esperit Sant per a ésser dignes servidors de l'altar. Els que han rebut la vocació al sacerdoci hi han de correspondre amb una intel·ligència viva i amb una santificació de la voluntat. Cap altra resposta no hi ha que sigui digne per part d'aquells que han estat cridats i escollits a servir a la vinya del Senyor.

La ciència és el principi de la llum per la vida futura dels alumnes i la santedat que han de conrear és el principi de l'ardor que ha de cremar al cor del sacerdot. La coordinació i dependència mútua que en l'ordre natural hi ha entre la llum i el calor demostren de la millor manera com és impossible de separar en un sacerdot la ciència de la santedat.

Progrés del Catolicisme a l'Àfrica central. — A Ruanda, colònia belga, la cristianització fa grans progressos. L'any passat els Pares blancs van administrar el sagrament del Baptisme a 52.632 catecúmens; els catecúmens actuals són 100.000. Dels 1.250 capitosts que juntament amb el rei Mutara IV governen el país que té una població de 1.100.000 habitants, el 90 per cent són cristians o aspirants al Baptisme; entre aquests es compta el mateix rei. La vida religiosa hi és molt intensa. Ho prova el fet que en una sola estació (Kabgayi) el dia de Nadal es van distribuir 19.000 comunions. Els Pares blancs donen gran importància a la formació de la clerecia indígena. L'any 1934 van ésser admesos al seminari 38 aspirants al sacerdoci. Actualment hi ha a Ruanda 17 sacerdots indígenes i 43 religioses. Els èxits són semblants a Urundi i encara majors a Uganda. Aquí actuen 50 sacerdots indígenes.

Alemanya. — *Coses del Nacional-socialisme.* — El moviment hitlerià havia aconseguit establir una certa unitat en el poble alemany; havia eliminat

moltes divergències, havia atuit el comunisme; anava a establir la unitat nacional. Però el racisme, l'exaltació del nacionalisme han portat la persecució religiosa per una banda, la creació d'una religió nòrdica per l'altra banda. Dues manifestacions que, al cap i a la fi, són filles d'una mateixa ideologia. Són el resultat de la concepció del món d'un tipus d'alemany laic, que odia el Catolicisme, que té un nacionalisme exacerbat, que és incrèdul. Ja de molts anys s'havia creat a Alemanya, sobretot en els països certament protestants, un tipus d'intellectual superb, ignorant i patriòticament fanàtic; és el que creà l'ambient propici a la gran guerra, és el que ha fomentat el nazisme i el que advoca per la religió nòrdica. Ben segur que aquests neopagans, que ja han establert un cerimonial de casament, aniran fent prosèlits. Tinc el convenciment que aquest paganisme farà uns quants milions de prosèlits, tots aquells que, provinents del camp protestant, degut a les influències dels pastors liberals, havien perdut la fe.

I aquest neopaganisme té un propugnador acèrrim en Rosenberg, el pensador del nacionalsocialisme, home de cultura mitjana i d'idees copsades del racionalisme, mal digerides.

Darrerament el bisbe de Münster, que és el comte de Golen, home d'estatura gegant que irradia bondat i simpatia, va advertir les autoritats que la presència de Rosenberg en una manifestació nazi de Münster podia provocar greus disturbis. La contesta de les autoritats fou donar la carta del comte Golen a Rosenberg qui públicament, féu mofa del príncep de l'Església.

En aquest temps de confusió són les sectes més estrafolàries que apareixen a la superfície. Darrerament ha comparegut el "moviment de l'església nacional catòlica" que és una fillola dels "vells catòlics". Fins ara no se sap si aquest moviment té molts seguidors, se sap, però, que té 25 grups organitzats, uns 7 punts de concentració i membres disseminats en 43 localitats. La revista "El catòlic lliure de Roma" ha arribat a una edició de 9.000 exemplars. La condició de la moral pública no millora pas a Alemanya amb tot i els esforços del nacionalsocialisme. Tant a ciutat com a pagès la moral del jovent i dels infants està en un nivell baix. Ho proven una sèrie de processos deplorables i els advertiments que les autoritats dirigeixen cada dia per tal de preservar el jovent de l'immens perill de perversió que arreua el rodeja.

El nacionalisme exacerbat és sempre perillós. És pot dir que és l'heretgia moderna. Cada dia es veu amb més claredat la gran clarividència de Pius XI en condemnar el nacionalisme exaltat d'"Action française". Fa uns dies, l'"Osservatore Romano" i la premsa catòlica de tot el món protesta dels atacs que els ministres nacionalsocialistes dirigeixen a la clerecia catòlica perquè no compleix degudament la missió de "funcionari de l'estat". El sacerdot mai no serà un funcionari. El sacerdot catòlic alemany condemna i condemnarà la llei d'esterilització, les doctrines dissolvents de Rosenberg i preferirà el martiri abans que renunciar a predicar la veritat. Els polítics, que tenen una adaptabilitat extraordinària, que tenen una consciència semblant a les manxes de l'acordió, no saben comprendre que hi hagi víctimes de la veritat i que encara hi hagi qui la defensi amb tenacitat i energia.

Per altra banda, el nacionalsocialisme té coses bones. Uns bandolers es van permetre profanar una capella de la Mare de Déu de Lourdes prop de München-Gladbach; els dos caps principals de la profanació han estat condemnats a nou mesos de presó i un altre individu menys culpable a tres mesos. Per Catalunya han estat profanades moltes creus de terme, monuments admirables d'art i de pietat a la vegada. Mai no varem sentir a dir que les autoritats esquerranes haguessin capturat un d'aquests malfactors.

A Solingen una dona dolenta acusà un sacerdot de no saludar a l'hitleriana; el jutjat condemnà l'acusadora a vint dies de presó i a 100 marcs de multa.

El Congrés eucarístic de Laibach. — Ha estat un esdeveniment de ressonància en tot el món catòlic, igual que el congrés catòlic de Praga, el congrés eucarístic celebrat a Laibach amb la presència d'un legat del Papa en la persona del cardenal Hlond, primat de Polònia. Hi havia representants d'Àustria, Hongria, Itàlia, França i Alemanya, entre els d'aquesta 400 obrers eslaus fills de països sudeslaus. Els actes principals del congrés foren: una gran processó eucarística, un pontifical a l'estadi celebrat a la nit, una comunió d'infants en la qual combregaren uns 30.000, una processó d'antorxes amb uns 40.000 homes. Es calcula que els participants al congrés eucarístic de Laibach foren uns 160.000. Durant els dies del congrés es posaren en escena el *Parsifal* de Wagner, el *Messies* de Haendel, etc.

Una missió anglicana. — El congrés catòlic de Praga i el congrés eucarístic de Laibach han tingut gran ressonància en els cercles de l'Església ortodoxa. El Papa Pius XI treballa amb gran delicadesa i eficàcia la unió de l'Església ortodoxa a l'Església catòlica, tota vegada que del destronament dels tsars de Rússia, l'església ortodoxa, de fet, ha quedat sense cap.

L'església anglicana que veu clara la situació, voldria establir una intel·ligència amb els ortodoxos; d'aquí una missió d'aquesta església a Belgrad, a Sofia i a Bucarest. La finalitat de la missió ha estat la de l'establiment d'una espècie de correspondència entre les dues esglésies perquè els llurs fidels puguin participar a la "comunió". Sembla que la missió va assolir algun èxit a Romania, si bé aquí s'ha de comptar amb l'oposició dels millors cercles de l'església ortodoxa. Aquesta missió anglicana pregava en nom de l'arquebisbe de Canterbury als tres patriarques de les tres esglésies ortodoxes estatals de voler girar la visita a l'església anglicana.

De l'Europa oriental. — Després de llargues i difícils negociacions, segons notícies oficials, s'arriba a la conclusió d'un concordat entre el govern de Iugoeslàvia i la Santa Seu. La política moderada del govern de Belgrad envers les províncies del nord i l'atracció que exerceix el centralisme, faciliten la conclusió d'un tractat que en la part fonamental ja està llest i del qual solament la signatura ha estat retardada a causa de les tivantors existents en la política interior de Iugoeslàvia. Sembla que serà signat quan els representants de Iugoeslàvia vagin a Roma per participar a la conferència danubiana.

Carnet setmanal

La setmana parlamentària. — Les dues notes més destacades donades per les Corts en la setmana passada han estat l'aprovació de la llei dita de Restriccions i la votació de l'acta d'acusació contra els ex-ministres senyors Azaña i Casares Quiroga.

La llei de Restriccions semblava haver de trobar una oposició aferrissada per part d'alguna minoria que la volia combatre fortament amb la finalitat de defensar i fer respectar l'autonomia d'alguns organismes autònoms, com el Comitè Cotonaire, de Barcelona, i sortosament no fou així. ¿És que hi ha hagut alguna promesa de respecte a dit organisme autònom? No ho sabem, a hores d'ara; és ben cert, però, que la llei ha estat aprovada sense cap modificació fonamental i que la seva estructura és la que desitjava que tingués el Ministre de Finances i que no han evitat, sortosament, els intents ni les amenaces d'obstrucció. Ara ja el Govern té a la seva mà l'instrument que necessitava per assolir les economies en les despeses de l'Administració. Ara tot depèn, doncs, d'això: que faci bon ús d'aquest instrument i l'apliqui amb criteri objectiu, sense reserves i, sobretot, que no en deixi perdre l'eficàcia per atendre consideracions de caràcter personal o de caràcter polític. La tasca del Ministre de Finances és ben remarcable i cal facilitar-li els mitjants necessaris per tal que la porti a cap fins al final.

L'acta d'acusació contra els senyors Azaña i Casares Quiroga fou discutida i aprovada per una enorme majoria de votants; no tants, però, que arribessin a obtenir el quòrum necessari per a fer-la viable, i així caigué tot aquest afer. Hi hagué dues minories que votaren en contra: una, íntegrament, la de Lliga Catalana; l'altra, parcialment, la radical, deixada, a última hora, amb llibertat pel seu cap. I els vots restats de la minoria radical feren caure el quòrum necessari per aprovar l'acta acusatòria susdita. ¿És un mal? ¿És un bé? És clar que tractant-se d'un afer de responsabilitat, cal atendre primerament a la seva justícia; i si hi havia o no elements per a plantejar l'acusació, nosaltres no ho sabem ni podem saber-ho sense un examen de l'assumpte, examen que costa molt fer de portes enfora ja que les passions polítiques van curar de seguida d'ofegar la realitat en pro o en contra.

Salvat, però, l'aspecte objectiu del problema i esguardant-lo del punt de vista polític, cal recordar que no es tractava més que de posar de relleu l'actuació de dos ex-ministres que feren servir el Ministeri respectiu i els actes de govern per afavorir empreses ben alienes als interessos generals del país; i això sí que creiem que ha quedat ben demostrat només que amb les dades que a través de les discussions parlamentàries han arribat al nostre coneixement. Ja

en tenim prou per a formar judici en aquest punt, sense que ens faci por la glorificació que davant la seva gent pugui representar això per aquells dos polítics discutits, ja que dita glorificació l'hauran tingut als ulls dels seus partidaris que tampoc no s'haurien deixat convèncer per elements de judici contraris, puix que el partidisme els hauria encegat prèviament.

La Reforma agrària. — Els projectes de reforma agrària i de llei electoral constitueixen els dos afers parlamentaris de màxima actualitat a l'hora que escrivim aquestes ratlles. I sembla que el Govern té decidida l'aprovació del primer, com a mínimum, dins de la present etapa parlamentària, encara que hagi de fer durar les sessions de les Corts alguns dies més dels que primerament es pensava.

La Reforma agrària fou un desastre del senyor Marcellí Domingo. La seva necessitat respecte d'algunes regions espanyoles ningú no la pot negar. S'ha d'acabar amb els grans latifundis — menys, però, dels que la gent es creu — i s'ha d'acabar amb les grans finques que, essent susceptibles de conreu, no es conreen com es deu. Cal anar, sobretot, a la parcel·lació de les enormes propietats. Però el senyor Domingo equivocà el camí, ja que el seu pensament no fou inspirat pels cànons de la justícia, sinó portat per un apassionament carregat d'odi, camí que sempre condueix al desastre i que en lloc de resoldre problemes, els enverina de mala manera.

Primerament, cal reduir la Reforma a les seves proporcions justes. En regions com la nostra, de propietat molt dividida, de vegades massa i tot, ¿per què estendre-hi lleis que només han de contribuir a desvaloritzar la terra i no a resoldre problemes que no es troben plantejats? Cal, doncs, abans que tot, reduir la Reforma agrària als llocs on hi ha veritables problemes agraris a resoldre, cosa que fa el projecte suara presentat a les Corts i discutit per elles.

Cal, així mateix, no pas arrabassar la propietat als qui en són legítims tenedors, sinó treure-la de les seves mans per procediments de justícia, reintegrant-los del seu valor corresponent amb una expropiació justa i prèviament determinada. Els qui un dia van adquirir dites finques a l'empar d'una llei que els donava com a legítims els títols d'adquisició, ¿com poden ésser privats d'elles per camins de nacionalització en els quals no intervingui altre concepte que el de l'arbitri d'uns polítics?

I cal, sobretot, fer petits propietaris, cosa que tampoc no s'obté amb la trista Reforma agrària del senyor Domingo, ja que les parcel·les expropiades són donades als asentados, que ni són propietaris d'aquestes ni tenen, en conseqüència, l'estímul que dona sempre el conreu de la finca pròpia i amb seguretat de poder-la transmetre als fills. A més, ¿a títol de què s'inclouen entre les finques expropiables aquelles que no han comès altre crim que el de trobar-se dins les dues hectàres de radi de les poblacions? ¿No és

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

aquest un camí per a fer pesar sobre aquestes propietats una inútil anotació preventiva que els fa perdre tot el seu valor sense finalitat de cap mena?

Tot això ha d'ésser corregit, i ho serà si les Corts tenen perfecta consciència de la seva missió en aquest problema, que no s'ha de resoldre a la llum de demagògies de cap classe — única que va inspirar la Reforma del bienni — sinó a la llum dels grans interessos nacionals i de la justícia distributiva i social. Tot el que no sigui això equival a enverinar el problema sense finalitat i a fer-ne quelcom d'insoluble sense benefici per a ningú, ni per als mateixos asentados. Els únics beneficiaris de la Reforma agrària, fins ara, han estat els buròcrates que han ocupat càrrecs a l'Institut creat amb aquesta finalitat, i que així mateix convé limitar al nombre necessari. En canvi, el pobre poble que esperava la reforma resta igual que abans, i no pas perquè la Reforma no hagi durat el temps necessari per a fer-ne la tràgica experiència de molts casos que tothom coneix a hores d'ara allí on s'ha començat a aplicar.

El projecte de llei electoral. — És l'últim que haurà d'ésser sotmès a la discussió de les Corts, segons el pensament del Govern. De totes maneres, no resulta clar a hores d'ara si es pretén aprovar el dit projecte o només es presenta a l'objecte de veure si la seva aprovació pot ésser fàcil dins el Parlament o si ha de restar damunt la taula de la Cambra per a la nova etapa de tardor de les sessions de Corts.

El projecte procura lligar el sistema de la representació proporcional per a les circumscripcions que elegeixin un determinat nombre de Diputats i el sistema majoritari per a les circumscripcions petites. S'han volgut conciliar les diverses opinions dominants dins la majoria de la Cambra i fins dins del propi Gabinet. Els radicals no es resignen a deixar perdre el sistema majoritari del tot, amb la corresponent representació a les minories; i els altres components del Govern tampoc no volen deixar de la mà el sistema de la representació proporcional que tenen

en els seus respectius programes. I així s'ha arribat a un projecte híbrid, que no tindrà el caràcter que haurien volgut donar-li els respectius partits, però que podrà servir d'assaig sobretot en el que fa referència a la representació proporcional, encara no posada mai en pràctica al nostre país.

No es tracta, doncs, de cap llei electoral nova en el sentit veritable del mot; sinó d'una llei que, radicant encara en la vella llei del senyor Maura, procura aportar al sistema electoral tot allò que es pot de cara al sistema proporcionalista que no sabem si és el més pràctic, però que indubtablement és el més just i l'únic que dona la representació veritable al país; sempre dins un sistema de democràcia inorgànica, individualista, que nosaltres refusem per complet.

¿Serà aprovat el projecte en aquest moment parlamentari? No és fàcil de fer conjectures sobre aquest punt, ja que sembla que tot dependrà de ço que facin les minories d'oposició al Govern, entre les quals hi ha la de la Lliga Catalana que en aquest punt ha dit mil vegades que calia aprovar una llei electoral, encara que no sabem si la presentada s'adaptarà a la seva manera especial de veure el problema.

No haurem de trigar gaire, però, a saber què hi pot haver sobre aquest problema, ja que quan aquestes ratlles arribin a mans del lector les Corts hauran ja discutit els dos projectes presentats i hauran adoptat l'actitud decisiva respecte a cadascun d'ells.

Després, el corresponent tancament de Corts, d'aquestes Corts que a última hora hauran exercit un magnífic paper, traient-se de damunt aquell dictat de peresa i d'esterilitat amb què les qualificaven determinats agrupaments polítics, potser amb un xic de raó. Ara les Corts han donat proves d'una activitat remarcable i cal reconèixer que dita activitat és ben lloable, ja que els trenta vuit a l'ombra que marca el termòmetre a Madrid, no constitueixen pas ambient ideal per a treballar ni desplegar massa activitat.

Noticiari

Continuen inútilment els esforços per a solucionar el conflicte de la Unió Industrial Cotonera.

— Continuen les Conferències de caràcter oficial que es van donant a Barcelona, sota la protecció i la iniciativa de prestigioses entitats, entre elles l'Acció Social Popular, la major part de les quals tant de profit són per a l'educació de totes les classes socials de la ciutat. L'estiu servirà de merescut després a tanta d'activitat.

— És d'aplaudir la gestió dels municipis redimits del jou esquerrà alguns dels quals, com el de Calaf, registren superàvits verament extraordinaris.

— A l'Assemblea anual de les Caixes d'Estalvi que ha tingut lloc a Madrid, al mateix temps que es celebrava a París el Congrés Internacional de l'Estalvi, s'ha constatat la identitat d'opinions i tendències sobre temes d'interès general. L'Assemblea ha vist amb complaença, entre altres coses, el desig d'agermanar l'estalvi amb l'assegurança, igualment que la facilitat d'aprofitar el camp hipotecari per a les seves operacions.

— Els obrers ilustrats segueixen amb interès la revisió del procés de Casas Viejas, tan ple de terribles lliçons per al nostre poble, seduït i enganyat pels líders i polítics del bienni socialista.

— La prestigiosa i antiga Germandat "La Vera Creu" i la "Pia Unió de Sant Antoni", on conviuen cristianament tècnics, patrons i obrers de les arts de la construcció, celebraren la festa major antoniana en el grand'ós temple de St. Agustí, amb una concurrència que vessava fins a omplir la plaça adjunta. És una de les festes més formoses i típiques de Barcelona, en la qual reviu l'esperit d'aquells gremis que immortalitzaren socialment i religiosament la nostra Ciutat i que tingueren, en la nostra gloriosa Catedral, el seu bressol, el seu estatge i l'etern descanç de les despulles dels seus agermanats.

— Per anormaltat en l'explotació, són acomiadats alguns centenars d'obriers de les mines de potassa de Sallent.

— S'ha fundat el Col·legi d'Auxiliars de Farmàcia i Laboratori de Catalunya.

— La Cambra de Comerç de Madrid ha lliurat valuosos premis als dependents de comerç que més s'han distingit per llur fidelitat i bon treball.

— Copiem amb molt de gust:

“Ens plau donar compte als nostres lectors de l'interessant programa que en el IV any de la seva celebració, es desenvoluparà aquest estiu a la vila del famós “Scriptorium”, amb motiu dels renomats Cursos de Vacances, en els quals, sota la direcció de l'eminent filòleg català Dr. Antoni Grier, colaboraran distingits catedràtics i conegudes personalitats de la nostra terra.

Primera setmana (1-17 d'agost): Cursos de filosofia, Sociologia, Economia i Folklore. (Professors: Blanc i Boés, Gaya, Grier i Roquer).

Segona setmana (19-24 d'agost): Llengua catalana i llengua castellana: Teatre català; Literatura castellana; Història de Catalunya; Art romànic català. (Professors: Aramon, Givonel, Grier, Junyent).

Tercera setmana (26-31 d'agost): Llengua provençal occitana; Història de Llenguadoc, Literatura catalana. (Professors: Bataillé, Gros, Salvat).

Conferències sobre temes especials.

Excursions a Vic, Sant Joan de les Abadesses, Núria i Font Romeu.

Representacions d'obres de teatre de Lope de Vega i de teatre català de la Renaixença.

Pensionat especial per a senyoretetes.

Per informacions, escriure al Sr. Zenon Puig, secretari dels Cursos de Vacances; Arxiu de Ripoll (Girona-Espanya), o al Dr. Josep Gros, Aribau, 124, Barcelona.”

— L'Institut Geogràfic i Cadastral ha publicat un estudi molt complert sobre el nombre i la filiació dels estrangers que hi ha a Espanya, segons el cens darrer. Són, en resum, 83.791.

— L'Associació d'Agricultors d'Espanya protesta amb raó contra les disposicions que els obliguen a col·locar un 50 per 100 de més del nombre d'obers que tinguin contractats per treballar. És pur draconianisme.

— La Unió de Treballadors Cristians, de Catalunya, segueix maldant en pro dels parats amb motiu de la crisi que atueix les fàbriques de la Unió Industrial Cotonera. Promou una campanya de reunions i altres actes de ressonància, que faci Déu profitosa.

— De cabdal importància pot qualificar-se l'Assemblea de la Mancomunitat de Teixits celebrada per tal de tractar de la regulació d'aquesta indústria amb motiu de la inauguració del nou local de l'entitat.

— Els agricultors demanen la derogació de la Llei que restringeix l'ús de la maquinària agrícola.

— La Unió Diocesana de Dones Catòliques, de Madrid, tanca el curs amb un magnífic balanç social catòlic i un acte solemni. La constitueixen prop de 30.000 associades.

— Resulta molt simpàtica, a més d'encertada, la campanya que es porta a cap en pro de l'assegurança

de malaltia a favor dels obrers, establerta ja en 23 nacions, les més civilitzades, no cal dir-ho.

— Es funda, a Torrelaguna, un Sindicat catòlic de camperols, afiliat a la U. O. C. de Madrid. És un moviment que augura molts d'èxits.

— Es confirma que el representant d'Espanya a l'Oficina Internacional del Treball, ha votat a favor de la setmana de 40 hores, però sense ulteriors compromisos.

— L'exempció del pagament de Drets reials als arrendataris que comprin les finques arrendades al seu propietari, pot donar-se per feta.

— El Govern concedeix un crèdit de mig milió de pessetes al Sindicat Miner de Mazarrón.

— A Sevilla causa estupefacció l'arribada d'una expedició d'orfes procedents d'Astúries, víctimes de les feres socialistes en la revolució d'octubre.

— El senyor Bisbe de Tuy, Administrador Apostòlic de Santiago de Compostela, publica una enèrgica Circular contra les propagandes maçòniques.

— L'Institut d'“Obrers sense Treball” celebra la seva festa patronal a l'església de Santa Anna amb molt de fervor. Quina obra hi ha, de caràcter social, a hores d'ara, superior a aquesta?

— Crida justament l'atenció el parlament del senyor Bosch Gimpera, per ràdio, pronunciat en la “Mitja hora de l'Estudiant”, en el qual estudià les relacions i els mitjans de l'alta cultura universitària amb la possibilitat de donar-la als obrers, naturalment ben dotats, per a enlairar-se intel·lectualment. Heus ací un problema resolt sempre al seu favor, per l'Església, d'una manera bé pot dir-se perfecta, ja que són les classes obreres les que nodreixen les files del Clergat catòlic.

— Per molts dels que visitaren l'Exposició oberta per la Federació d'Obreres amb els treballs exclusius fets per les de dita entitat, fou una esplèndida revelació tant pel mèrit com pel nombre dels objectes exposats.

— Ha estat un bell i profitós acudit el de les “Controvèrsies sobre temes socials” posat de moda per l'A. G. A. E. S. B. El tema que ens invita a donar-ne compte és aquest: “Estudi de les causes de la desproporció existent entre el volum de la legislació social i la seva eficàcia”, tan llarg com atractiu.

— Convocats pel Secretariat de la U. T. C. es reuniren els representants dels obrers afectats per la paralització de les fàbriques de la Unió Industrial Cotonera, i prengueren acords conduents a neutralitzar les conseqüències del conflicte i àdhuc a la seva solució.

— Un dels homes més prestigiosos del camp social, En Pere Sangro i Ros de Olano, donà a l'Institut Social Obrer de Madrid una Conferència sobre aquest tema, tant del dia i tan interessant: “La obra social y la legislación obrera en la Sociedad de las Naciones”, tema que superà i aplicà mestriolament el doctíssim sociòleg.

BIOSER FORTIFICA

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

Biografia de l'Il·lm. Sr. Dr. Josep Torras i Bages, Bisbe de Vic

Pel Rev. Fortià Solà, Prev.

Tiratge apart de les obres completes del Dr. Torras
Són 4 volums en 2 toms, sota els següents títols:
Joventut, Sacerdoci, Episcopat

Preu dels dos volums: en rústega, **16** pessetes; en tela, **20** pessetes

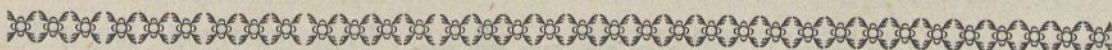

Introducció a la vida devota de Sant Francesc de Sales per a la joventut

**Traducció catalana de
Mn. Antoni Ferrer, Prev.**

Un volum en dotzau, de 404 pàgines.

Preu: en rústega, **3** ptes.; en tela, **4'50** ptes.

ACABA DE SORTIR

el volum IX de la
Biblioteca d'Exercicis:

Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Quarta setmana

pel **P. Ignasi Casanovas, S. J.**

Un volum de 372 pàgines

PREU: En rústega, **3** ptes.; enquadernat en
tela i planxa daurada, **4'50** ptes.; enquadernat
en pegamoid, planxa daurada i cantells
vermells, **5** ptes.

OBRA NOVA

LA MISSA EXPLICADA AL POBLE FIDEL

PEL

Dr. Pius Parsch

Canonge Agustinià de Klosterneuburg

Traducció de **Josep Vives, Prev.**

Un llibret de 92 pàgines,
75 cèntims

GORRES PER A BANY
SABATILLES, CINTURONS, ESPONGES, ETC.
 La més extensa varietat dels últims models

CASA ROSICH

CENTRAL: Ronda de Sant Pere, 7 - Telèfon 19923
 SUCURSAL N.º 1: Avinguda Portal de l'Angel, 25 - Telèfon 19613
 SUCURSAL N.º 2: Tapineria, 33 - Telèfon 12940

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

Catalunya Social?

FUNICULAR AERI
DE MONTSERRAT A ST. JERONI

Unit a la porta de l'Abadia per un servei regular d'autòmibus

Complement obligat de tota excursió ben organitzada a Montserrat.

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent, (la major del planeta) ascendeix al cim més alt de la muntanya, 1235 metres s/m.

Agència Andrés **Transports de Barcelona a València i viceversa**

Servei ràpid i diari a domicili

DOMICILIS:

Garantia en les comandes

BARCELONA: Carrer Ample, 24. Tel. 21505

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10. Tel. 12866

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

FRANQUEO
 CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
 Carrer del Pi, 12, 1.º
 BARCELONA